

hiúságból hiányolom, hogy az említés szintjén sem vett tudomást a *csángó* szó általam publikált, érvekkel kellőképpen alátámasztott etimológiájáról (*Magyar Nyelv* 110. évf., 2014/4: 437–447). Úgy látom, az újabb szerzők túlnyomó többsége kényelmesebbnek látja néhány régi tétel követését, és az újként jelentkező kritikus vélemény elhallgatását. És még egy apróság, amellyel éppen annak látszatát szeretném elhárítani, hogy magunknak tulajdonítjuk mások érdemeit. A *moldvai csángó nyelvjárás atlaszá*ról van szó, amely a II. kötet irodalomjegyzékében úgy jelenik meg, hogy azt mi szerkesztettük Murádin Lászlóval, és hogy az Kolozsváron jelent volna meg. Ennek szerkesztője Gálffy Mózes, Márton Gyula és Szabó T. Attila volt, mi a kiadás előkészítői voltunk, kiadója pedig Budapesten a Magyar Nyelvtudományi Társaság.

A II. kötet végén olvasható *Összegzés*ben a szerző joggal hivatkozhatik arra, hogy „*Ez [a] kézikönyv egyszersmind a nemzetközi folklorisztika első, műfajilag és tematikailag teljes körűnek mondható mondanakalógusa, hiszen e célt még az egyébként széles kitekintésű holland, litván, román és svéd műfaji klasszifikációnak sem sikerült maradéktalanul teljesítenie.*” (354. l.) És az ezen felül is külön érdeme, hogy ezt éppen a jelen állapotában is reliktum jellegű moldvai magyar hiedelmekkel, mondákkal sikerült megvalósítania. Bízhatunk benne, hogy a szerzőt ezután sem hagyja cserben sem az idők kedvező széljárása, sem az akaratereje és céltudatossága, sem a kronosz, sem a kairosz, és kiaknázhatja azt a kincseshányát, amit az adatbázis és a katalógus jelent. És előbb-utóbb mások számára is hozzáférhetővé teszi a primer folklórszövegeket.

PÉNTEK JÁNOS

Babeş-Bolyai Tudományegyetem
Magyar és Általános Nyelvészeti Tanszék
Kolozsvár/Cluj-Napoca, Horea 31
pentekj@gmail.com

LAJOS KATALIN – PIELDNER JUDIT (szerk.), **Zsuzsa könyve. Tanulmányok Tapodi Zsuzsa születésnapjára.** Erdélyi Múzeum Egyesület. Kolozsvár, 2021. 348 lap.

A *Zsuzsa könyve* tanulmánykötet, mely Tapodi Zsuzsa születésnapja alkalmából íródott, szerkesztett és kötetett köszöntő kiadvány. A szerkesztők, Lajos Katalin és Pieldner Judit, a Festschrift műfajának jegyében alkották meg alkalmi kötetüket, azzal a szándékkal, hogy lehetőséget teremtsenek a tanítványok, kollégák és kutatótársak számára, hogy kifejezhessék tiszteletüket az ünnepelt iránt.

A szerkesztők célja egy meglepetés ünnepi kötet összeállítása volt, amely végül sajátos tanulmánykötetté állt össze, hiszen a megszólított szerzők több témakörben: irodalomtudományi, nyelvészeti, néprajzi és fordítástudományi tanulmányok füzérét alkották meg, és ebből kifolyólag ez nem tematikus kötet. A kapcsolódási pontot jelen esetben az ünnepelt jelentette, akihez több ponton is kapcsolódnak a szerzők.

Ez a tiszteletadás hűen tükrözi Tapodi Zsuzsa munkásságát, hiszen felfed egy rejtett hálózatot azzal kapcsolatosan, hogy tudományos területen belül milyen emberi kapcsolatok érvényesülnek. A szerzők között találunk kollégákat, elődöket, s talán egy tanító számára a legnagyobb megtiszteltetést a tanítványok jelenléte jelenti, hiszen ők képviselik a jövő kutató generációját, kiknek Tapodi Zsuzsa az érdeklődését irányíthatta, gondolkodását befolyásolhatta,

s az ő hatására indultak el pályájukon, mélyültek el kutatási témáikban. A kötetben egymásra találnak a generációk láncolatát kirajzoló emberi kapcsolatok és a szakmaiság.

A kötet címe közvetlenségre utal az ünnepelt megszólítása által, de az olvasóban lehetséges, hogy felsejlik egy bibliai asszociáció is a Judit könyvével kapcsolatosan. A *Zsuzsa könyve* játékos rákacsintás Bezerédy Amália *Flóri könyvére* is, amely a magyar gyermekirodalom alapjait helyezte el, s amelynek 1840-es *Előszavában* a kiadó, Heckenast Gusztáv a következőket írja „*Ezen gyermek-könyvecske egy nemeslelkű hölgy munkálatainak köszöni eredetét, ki a kisdéd nevelés és oktatás ügyét körében előmozdítani fáradságtalan iparkodott*”.

Az alcím – *Tanulmányok Tapodi Zsuzsa születésnapjára* – a kötet alkalmi jellegét hangsúlyozza.

A megjelent tanulmányokban az ünnepelt közvetlen és közvetett hatása is felismerhető. Az irodalomtudományi fejezet témaköreiben és kutatási irányaiban mérhető le Tapodi Zsuzsa hatása, amelyben az imagológia kiemelkedő témakör. Ehhez a területhez kapcsolódik a csíkszeredai Humántudományok Tanszék tevékenysége (Sapientia EMTE), ahol Tapodi Zsuzsa számos konferenciát szervezett, és több kötet megjelenését is lehetővé tette, így nem csoda, hogy a 2021 áprilisában megjelent Korunk folyóirat tanulmányai az imagológiai megközelítéseket, kutatásokat Tapodi Zsuzsa nevéhez kapcsolják.

Az ünnepelt kutatói munkásságához köthető „kovásza” még a tanulmánykötetnek az intertextuális, interdiszciplináris, interkulturális jellege. Nemcsak a szövegek és szerzők dialógusa valósul meg a kötetben, hanem régiók, kultúrák, korok, nemzetek, tudományok párbeszéde is.

A kötet 34 szerző tanulmányát, esszéjét, kritikáját tartalmazza, amelyeket két nagy fejezet alá soroltak be a szerkesztők. Az első fejezet az irodalomtudományhoz köthető tanulmányokat négy további alcsoportba osztja, míg a második nagy fejezet szerzői a nyelvészet–fordítástudomány–néprajz területén mutatnak be új témákat, megközelítéseket. A szerkesztők ezeket a szövegeket a fent említett részekbe, koherens alfejezetekbe sorolták közös szempontok alapján.

Az ünnepi kötetet egy *Tabula Gratulatoria* nyitja meg, amely tartalmazza azok névsorát, akik Tapodi Zsuzsát köszöntik. Ezt a felsorolást két köszöntő szöveg követi.

Suba Réka köszöntője az ünnepelt hídépítő szerepét emeli ki, hiszen munkásságával segítette a kultúrák közötti kölcsönös közeledést. A hídépítő szerep további jelentést kap, a brassói és csíkszeredai humán tudomány karok munkaközösségének megszervezésében és az intézmények szervezeti felépítésében vállalt megvalósítása által. Nagy Imola Katalin méltatásában kiemeli Tapodi Zsuzsa írásait, szerkesztett kötetét és az általa szervezett imagológiai konferenciákat, melyeknek meghatározó szerepet tulajdonít az imagológia meghonosításában, s ezáltal az ünnepelt hozzájárult ahhoz is, hogy létrejöjjön Erdély egyik legfontosabb imagológiai kutatási iskolája. A szellemileg jól felvértezett humán értelmiségiek képzésében vállalt szerep és példamutatás újból hangsúlyt kap e méltatásban is. A szerző megállapítja, hogy Tapodi Zsuzsa azáltal vált a transzilvanista irodalom legszakavatottabb kutatójává, hogy kényesebb témákhoz mert nyúlni, és ezáltal feszegette az irodalom titkait, vagy éppen dekonstruálta tabuait a vitatott alkotások vagy támadott szerzők kutatása által.

A tanulmánykötet első fejezete az irodalomtudományi szövegeket négy csoportba, alfejezetbe sorolja.

Az első alfejezet, az *Imagológiai közelítések*, a szövegeket Tapodi Zsuzsa imagológiai munkásságához, kutatási területéhez kapcsolja. Ajtony Zsuzsa egy svéd figura, Fredrik

Backman regényének hősén, Ovén keresztül imagológiai szempontból veti fel kérdéseit az önmagunkhoz és a Másikhoz fűződő viszonyok kapcsán. Az önmagunk és a Másik megismerése, felismerése, a kialakított kép állandóan változik, s ezek felülírják sztereotipikus gondolkodásunkat, kialakított előítéleteinket. Az imagológia tudományterülete interdiszciplináris jellegű, s a tanulmány e területen jár körbe olyan fogalmakat, mint a sztereotípiák működése és nyelvi reprezentációja, az önkép és a Másikról kialakított kép és attitűd kialakulása és változása. Bányai Éva Papp Sándor Zsigmond *Gyűlölet* című regényét vizsgálja, mely magán viseli Bodor Ádám hatását más kortárs, erdélyi szerzőkkel együtt, mint például Tompa Andrea, Vida Gábor, Dragomán György. E tanulmány kulcsszavai a transzkulturalitás, a hibriditás jegyei, a másság/idegenség. Toldi Éva Terézia Mora *Szerelmes ufók* novelláskötetének különböző kulturális háttérű szereplőin keresztül közelíti meg a kulturális transzfer és a transzlingvális tapasztalat aspektusait. A Thomka Beától kölcsönzött „hozott anyag” terminus arra vonatkozik, hogy a 21. századi migrációs folyamatokban hogyan működnek a kibocsátó és befogadó kultúrák közötti mozgások, feszültségek, traumák azokhoz kapcsolódóan, akik hazát, kultúrát váltanak. Az újvidéki szerző jelenléte e kötetben lehetővé teszi a különböző régiók dialógusát is, ami Tapodi Zsuzsa kultúrák közötti közeledést elősegítő munkásságához is szorosan kapcsolódik.

A tanulmánykötet következő része *Történetírás, toposz, kultusz* alcímet viseli, s az ide besorolt írások irodalomtörténetibb jellegűek, és általuk a párbeszédnek is nagyobb szerep jut, hiszen nemcsak a szerzők közt valósul ez meg, hanem az irodalmi művek, szövegek között is. Ez az alfejezet szerkesztési szempontból kronológiai sorrendet is követ a 18–19. századi szövegek kapcsán született tanulmányok esetében. Pap Levente egy 18. századi evangélikus lelkész, Torkos András bibliafordítása előszavával foglalkozik. Ezt fia, Torkos József írta meg 1736-ban, benne a hun-szkita-magyar rokonságelméletnek próbálta a magyar kereszténység eredetét megfeleltetni. A tanulmány szerzője ezen előszót vizsgálva a 17. század végén teret hódító elmélet 18. századi továbbélésére, recepciójára próbál reflektálni. A Mihály Vilma-Irén – Vlaicu Lajos szerzőpáros E.T.A. Hoffman *Az ördög bájitala* és Oscar Wilde *Dorian Gray arcképe* című regénye kapcsán hasonlítja össze a Doppelgänger-hálók aspektusait és működését. A hasonmáspárok között több hasonlóság is jelen van, hiszen E.T.A. Hoffman műve hatott Oscar Wilde írására. A szövegek egymásra hatása, a kettősség, a hasonmáspárok több szinten is jelen vannak, hiszen a tanulmányt jegyző szerzőpáros mester és tanítványa viszonyt feltételez, s ez a kettősség az említett művek szintjén a szereplők viszonyában is jelen van, s emellett az egyik szöveg „a mestere” a másik szövegnek, a német szerző pedig ilyen értelemben tanára Oscar Wilde-nak.

A következő tanulmányban Kristály Anasztázia két Petőfi-életrajzot vizsgál meg, amelyek szerzői Margócsy István, illetve Kerényi Ferenc. Kerényi biográfiájában a hagyományos életrajzok stílusát követi, míg Margócsy a recepcióra és a kultuszra is hangsúlyt fektet. A szerző e két életrajz bemutatásával reflektál az irodalmi kutatási módszerekre és szerepekre, s a szövegekről szólva különböző attitűdöket azonosít a két szerző esetében.

A harmadik alfejezet címe az ünnepelt egy könyvére reflektál, amelynek *Szövegek szövege* a címe, s ugyanakkor arra a szemléletmódra is rávilágít, hogy a szövegek soha nem önmagukban olvashatóak, hanem kapcsolathálóban léteznek, mintegy titkos szövetséget alkotnak. Vallasek Júlia három olyan regényt mutat be, melyek a két világháború között születtek: Tamási Áron: *Czímeresek*, Ignác Rózsa: *Anyanyelve magyar* és Lesznai Anna: *Kezdetben volt a kert* című műveit. Ezekben a veszteség fájdalma, a trauma metaforikus

megjelenített tereként funkcionál a kastély, az iskola és a kert, és így ezek nem csupán a történet központi helyszínei, díszletei. E terek az otthon elvesztésének, -keresésének és -teremtésének a szimbolikus helyszínei. Balázs Imre József Radnóti Miklós féltestvéréről, Erdélyi Ágnesről és az ő kapcsolathálójáról ír. Erdélyi Ágnes az 1930-as években jelentős szerepet töltött be a romániai magyar kultúrában, mint a *Brassói Lapok* és a *Korunk* társszerzője, de korai halála miatt gyűjteményes kiadásban művei csak 2020-ban jelentek meg. A szerző interkulturális és kapcsolattörténeti megközelítés módszereivel vizsgálja meg az író nő elfoglalt helyét a két világháború közötti időszak erdélyi magyar irodalomban, s ezzel szervesen kapcsolódik az ünnepelt szemléletmódjához, munkásságához. Farkas Alíz írása az interdiszciplinaritás szempontjából kapcsolható Tapodi Zsuzsa munkásságához. A szerző Szerb Antal *Utazás és holdvilág* című művében kutatja a freudi álomelmélet emberi pszichével kapcsolatos nézeteit. Vizsgálatában a kulturális antropológia és archeológia szempontjait is érvényesíti, ezzel is hangsúlyozva tanulmányának interdiszciplináris jellegét. Sipos Erika is ezt az interdiszciplinaritást járja körül Freud, Kosztolányi és Heidegger kapcsán. Arra világít rá, hogy hogyan kerülhet dialogikus viszonyba a poétika, a filozófia és a pszichoanalízis. Hózsza Éva a *Csáth-szövegek továbbbővíthető szövege* c. tanulmányát is Tapodi Zsuzsa *Szövegek szövege* könyve ihlette. A szerző Csáth-kutatásának következtetései kimondják, hogy az író művészetéről, tudományról és oktatásról vallott nézetei interdiszciplináris, transzdiszciplináris és intermediális távlatokat nyitnak. Ugyanakkor a 2012-es csíkszeredai konferencia kötetében megjelent szövegeket, utalásokat továbbbővívi, s ezáltal megvalósul a vajdasági és magyarországi kutatások találkozási pontja, a recepció dialógusa, továbbbővítése is. Pupp Réka Márai Sándor *Casanovájának* elemzése az irodalom és nyelvészet szempontrendszerét is hasznosítja. A Márai-szövegek retorikája szövegnyelvészeti elemzésének középpontjában a szabad függő beszéd mint kifejezési forma áll, a vizsgálat a belső monológira irányul, ahol a távolságot tartani igyekvő elbeszélői hangon átüt a szereplői hang.

Az irodalomtudomány témaköréhez tartozó utolsó rész a *Megszólalások a kortárs irodalomban* címet viseli. Az első tanulmány Tomonicska Ingridnek a román irodalom kétezres nemzedéke kiáltványait mutatja be, és körüljárja a nemzedék fogalmát, kérdését is. Ez az írás szervesen illeszkedik a román és a magyar kultúra közeledésének elősegítéséhez, ahhoz a hídépítő munkához, amelyet Tapodi Zsuzsa kifejtett. Bíró Annamária Láng Zsolt *Bolyai* című regényét tárgyalja, amelyről megállapítja, hogy a párhuzamosságok regénye, hiszen a két sorsot bemutató mű igazából két alkotónak egy 19. században élt matematikus és a 21. század írója értelmiségi szerepköreinek sztereotípiáit járja körül. Bence Erika Závada Pál *Hajó a ködben* című regényét elemzi, amelyben a világháború és a Holokauszt magyarországi következményeit egy családtörténetben jeleníti meg. A vizsgálatot kettős szempontú elemzés jellemzi: egyrészt a történeti szempontú hitelesség, történeti elemeknek való megfeleltetés módszere, másrészt a szépirodalmi művek, a városi legendák, szóbeszéd eszközöket használja. Az otthonosság és idegenség köztes tereit kutatja Pieldner Judit Tompa Andrea *Haza* című regényében, amelyet a szerző bevallása szerint Tapodi Zsuzsa ajánlott a figyelmébe.

Az irodalmi tanulmányok Tapodi Zsuzsa közvetlen hatását bizonyítják, míg a kötet második nagy fejezetében helyt kapó nyelvészeti, néprajzi és fordítástudományi írások a közvetett hatását. Ezek a tanulmányok nem köthetőek az ünnepelt kutatási területeihez, ebben az esetben az emberi és szakmai kapcsolatháló, a szerzők jelentik a kapcsolatot a szövegek között, így általuk megvalósul a tudományok közötti párbeszéd is.

A szövegek közötti kapcsolódási pontok lehetővé teszik a tanulmányok alfejezetekbe való besorolását. Az első részben levő kutatások a nyelvtanítás és fordítás témaköreit vizsgálják.

Tankó Enikő a magyar ajkú ötödikesek alternatív román nyelv és irodalom tankönyvét elemzi, kiemelve a könyv erősségeit és gyengeségeit, s arra próbál meg válaszolni, hogy mennyire felel meg a tanulók életkori sajátosságainak, s valóban alkalmas-e a kommunikációs képesség fejlesztésére ez az eszköz. Nagy Tünde frazeológiai megközelítésű tanulmányában a kollokációk tanításának szükségességéről értekeznek.

A fordítástudományi írások közül Ajtay-Horváth Magda Krúdy Gyula *Boldogult úrfikoromban* angolra nyelvre lefordított regényét elemzi a fordító, John Bátki által alkalmazott módszereinek vizsgálatával. Imre Attila politikai drámasorozatok feliratozásának nyelvészeti, fordítási és gazdasági szempontú megközelítésével a fordítási kihívások sokféleségére és nehézségeire világít rá.

A második alfejezet frazeológiai, névtan és helytörténeti szövegeket tartalmaz. Lajos Katalin Balázs Lajos *Amikor az ember nincs es ezen világon. Paraszti nemi kultúra és nemi erkölcs Csíkszentdomokoson* című könyvének adatközlői szövegeit a frazeológiai eszköztárával elemzi, hangsúlyt fektetve a kinegrammák, frazeológiai egységek és a paraszti nemi élet és nemi erkölcs résztémáinak összefüggéseire. Zopus András a 17. századi csíkszentsimoni családnevek jelentését, eredetét, írásmódját és sokszínűségét tárja fel, további lehetőséget biztosítva a névanyag kontrasztív vizsgálatára. Zsigmond Győző tanulmánya a névtani, néprajzi és helytörténeti vizsgálatokat egészíti ki a dálnoki, tordaszentmihályi és aranyospolyáni népi helynévmagyarzatok elemzésével, csoportosításával.

Az *Identitate, alteritate, transfer lingvistic și cultural* című következő alfejezet a román nyelvű tanulmányokat tartalmazza. A kétnyelvűség, többnyelvűség mindig fontos volt Tapodi Zsuzsa számára, hiszen évek óta ő maga is publikál román és angol nyelven. Irodalomtörténeti és nyelvészeti tanulmányok is helyet kaptak ebben a részben. Elena Dumitru Bodor Ádám és Corin Braga regényeiben vizsgálja az identitás és alteritás kapcsolatát. Gál Szilvia Eginald Schlattner *Mănușile roșii* és Nicolae Streinhardt *Jurnalul fericii* című műveit elemzi és hasonlítja össze, megvizsgálva azt, hogy a kommunista rendszerben milyen szerepe és túlélési technikái voltak az egyénnek. Molnár Stefánia-Mária a Cseres Tibor regénye alapján készült *Cold Days* című filmet elemzi az egyéni és kollektív felelősség, a traumatikus emlékeknek a jelent is meghatározó szerepe perspektívájából. Pál Enikő fordítástudományi tanulmánya azt vizsgálja, hogyan hatott Csokonai görögből magyarra való fordítása a Koncz Jóni által fordított román szövegre, amelyben a *Békák és egerek harcát* mutatja be Homérosz *Batrochomyomachia* című művéből. Valentin Trifescu filozófiai jellegű tanulmánnyal köszönti Tapodi Zsuzsát. Gabriela Chefneux nyelvészeti tanulmányában pedig a román és vegyes tulajdonú cégek intézményi kommunikációját pragmatikai szempontokból mutatja be.

A kötet zárófejezete öt esszét tartalmaz, ezeket Bíró Béla, Egyed Emese, Thomka Beáta, Bandi Irén és Albu-Balogh Andrea írta Tapodi Zsuzsa tiszteletére.

A kötetben megjelenő tanulmányok egy része témájában kapcsolódik az ünnepelt kutatási területeihez, mások az oktató és szervező munkájához köthetők, de legtöbbjük az a kapcsolatháló keltette életre, amely Tapodi Zsuzsa és a szerzők között létezik. Ezen szövetség kapcsolathálózatában dialógust folytatnak egymással a szerzők, szövegek, korok,

kultúrák, nyelvek, tudományterületek, műfajok, kutatási módszerek, mesterek és tanítványok. A sok téma, terület, a különböző perspektívából történő megközelítések bizonyítják azt, hogy milyen sokféleképpen lehet a tudományt művelni.

A kötet tanulmányai által megvalósul a szakmaiság és emberi kapcsolatok szövete, a szövetség, hiszen kollégák és tanítványok tisztelték meg társukat, oktatójukat írásaikkal bizonyítva, hogy van szakmai utánpótlás, melyen Tapodi Zsuzsa hatása és munkássága nyomot hagyott.

Összegzésül írásomat a bevezetésben említett idézet továbbszövéssel zárom, megszólítva egy másik szöveget, kort, amely a leghűbben összefoglalja a Zsuzsa könyve tanulmánykötet lényegét és kapcsolódásait: „Ezen könyvecske egy nemeslelkű hölgy munkálatainak köszöni eredetét, ki a különböző tudományterületek párbeszédét és oktatás ügyét körében előmozdítani fáradhatatlan iparkodott.”

HAJDÓ-KHELL NOÉMI

Babeş-Bolyai Tudományegyetem
Hungarológia Doktori Iskola
Kolozsvár/Cluj-Napoca, Horea 31
noemi@octogoninvest.ro

DÁNÉ SZILÁRD (szerk.), **Anyanyelv és lelkiismeret. A magyar nyelv és irodalmi olimpia ötvenéves jubileumának emlékkönyve.** F&F International Kft, Gyergyószentmiklós. 2023. 488 lap.

Anyanyelv és lelkiismeret címmel, *A magyar nyelv és irodalom ötvenéves jubileumának emlékkönyve* 2023-ban Gyergyószentmiklóson jelent meg Dáné Szilárd szerkesztésében. A főszerző Szilágyi István író szavait olvashatjuk a Romániában megszervezett magyar nyelv és irodalom tantárgyversenyekről (egy korábbi publicisztikája részletét). Egyfelől örül a tantárgyverseny résztvevőinek magas száma miatt, másfelől azonban jelzi, hogy örökös gondként ott lebeg a romániai magyarság feje felett: lesz-e elég beiskolázás előtt álló magyar anyanyelvű gyerek, valamint érdemes-e még a szülőknek a magyar anyanyelvi oktatást választani gyermekük számára. Ezekből a kérdésekből következik az is: lesz-e magyar nyelvű olvasója a magyar irodalomnak.

Többféleképpen lehet olvasni ezt a könyvet, így a célközönség is többféle lehet. Lehet történelemkönyvként kézbe venni, amelyben remekül kirajzolódik az az ötven év az erdélyi magyarság történetéből (1971–2022) a kor politikai kontextusában – ne felejtjük, hogy ezt az ötven évet egy olyan sorsfordító év, mint az 1989 vágja kettőbe – alapos képet adva ezeknek az évtizedeknek a kultúrpolitikájáról. Külön tanulságos a magyar helységnevek evolúciója, mivel a szerkesztő mindig a hivatalosan engedélyezett verziókat használja, így lesz Kolozsvárból, Kolozsvár-Napoca, majd Cluj-Napoca, majd 1990 után újra Kolozsvár.

Olvashatjuk szociológiai tanulmányként, ahol láthatjuk, hogyan mozgatja meg az egész közösséget az érdeklődő diákoktól kezdve, az elhivatott pedagógusokig. Minisztériumi tisztségviselők, irodalmi újságok, a sajtó érdeklődése és szinte az egész kulturális közeg izgalma lengi körbe ezt a versenyt.